

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

14. října 2004 *

Ve věci C-409/02 P,

jejímž předmětem je opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora,

podaný dne 18. listopadu 2002,

Jan Pflugradt, zastoupený N. Pflügerem, Rechtsanwalt, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastník řízení podávající opravný prostředek (navrhovatel),

příčemž druhým účastníkem řízení je:

Evropská centrální banka, zastoupená V. Saintot a T. Gilliamsem, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. Wägenbaurem, Rechtsanwalt, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (zpravodaj),
K. Lenaerts a S. von Bahr, soudci,

generální advokát: P. Léger,

vedoucí soudní kanceláře: M.-F. Contet, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 18. března 2004,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne
8. července 2004,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým opravným prostředkem J. Pflugradt navrhuje zrušení rozsudku Soudu prvního stupně Evropských společenství (pátého senátu) ze dne 22. října 2002 Pflugradt v. ECB (T-178/00 a T-341/00, Recueil, s. II-4035, dále jen „napadený rozsudek“), kterým tento Soud zamítl jeho žaloby, kterými se domáhal zrušení dvou aktů (dále jen „napadené akty“) Evropské centrální banky (dále jen „ECB“), prvního ze dne 23. listopadu 1999 týkajícího se hodnocení, jakým způsobem dotčený pracoval (dále jen „posudek o vývoji služby za rok 1999“), druhého ze dne 28. června 2000, kterým byl stanoven seznam hlavních položek jeho pracovní náplně (dále jen „přípis ze dne 28. června 2000“).

Právní rámec

- 2 Protokol o statutu Evropského systému centrálních bank a ECB, připojený ke smlouvě o ES (dále jen „Statut ESCB“), obsahuje zejména následující ustanovení:

„Článek 12

Úkoly rozhodovacích orgánů

12.3 Rada guvernérů přijme jednací řád upravující vnitřní organizaci ECB a jejich rozhodovacích orgánů.

[...]

Článek 36

Zaměstnanci

36.1 Na návrh Výkonné rady přijme Rada guvernérů pracovní řád pro zaměstnance ECB.

36.2 Soudní dvůr má pravomoc rozhodovat jakékoli spory mezi ECB a jejími zaměstnanci v mezích a za podmínek stanovených v pracovním řádu.“
(neoficiální překlad).

- 3 Na základě těchto ustanovení Rada guvernérů přijala rozhodnutím ze dne 9. června 1998 ve znění ze dne 31. března 1999 (Úř. věst. L 125, s. 32) pracovní řád zaměstnanců ECB (dále jen „pracovní řád“), který zejména stanoví:

„9. (a) Pracovní vztahy mezi ECB a jejími zaměstnanci se řídí pracovními smlouvami uzavřenými v souladu s tímto pracovním řádem. Řád pro zaměstnance přijatý Výkonnou radou upřesňuje podmínky tohoto pracovního řádu.

[...]

(c) Pracovní řád není upraven žádným zvláštním vnitrostátním právem. ECB uplatňuje i) obecné zásady společné právním řádům členských států, ii) obecné zásady práva Společenství (ES) a iii) pravidla obsažená v nařízeních a směrnících (ES) týkající se sociální politiky určené členským státům. Pokaždé, kdy to bude nezbytné, budou tyto právní akty uplatněny ECB. V tomto ohledu budou řádně vzata v úvahu doporučení (ES) v oblasti sociální politiky. Při výkladu práv a povinností upravených tímto pracovním řádem ECB náležitě přihlédne k zásadám zakotveným nařízeními, pravidly a judikaturou uplatňujícími se na zaměstnance orgánů Společenství.

10. (a) Pracovní smlouvy mezi ECB a jejími zaměstnanci mají formu dopisů obsahujících nabídku zaměstnání, které jsou spolupodepisovány zaměstnanci. Dopisy obsahující nabídku zaměstnání obsahují náležitosti smlouvy upřesněné směrnicí Rady 91/533/EHS ze dne 14. října 1991 [...]

[...]

42. Po vyčerpání vnitřních dostupných postupů bude mít Soudní dvůr Evropských společenství pravomoc rozhodovat všechny spory mezi ECB a jejím zaměstnancem nebo jejím bývalým zaměstnancem, na které se uplatňuje tento pracovní řád.

Taková pravomoc je omezena na přezkum legality opatření nebo rozhodnutí s výjimkou případu sporu finanční povahy, kdy má Soudní dvůr pravomoc v plném rozsahu.“ (*neoficiální překlad*)

- 4 Na základě článku 12.3 Statutu ESCB přijala Rada guvernérů jednací řád ECB ve znění ze dne 22. dubna 1999 (Úř. věst. L 125, s. 34, oprava v Úř. věst. 2000, L 273, s. 40), který zejména stanoví:

„Článek 11

Zaměstnanci ECB

- 11.1 Každý zaměstnanec ECB obdrží oznámení o místu, které je mu přiděleno ve struktuře ECB, o svých nadřízených a o odpovědnosti, která je mu svěřena při výkonu jeho funkcí.

[...]

Článek 21

Pracovní řád

21.1 Pracovní vztahy mezi ECB a jejími zaměstnanci jsou upraveny pracovním řádem a řádem pro zaměstnance.

21.2 Na návrh Výkonné rady Rada guvernérů schvaluje a mění pracovní řád. Generální rada je konzultována v souladu s postupem stanoveným tímto jednacím řádem.

21.3 Pracovní řád je proveden v rámci řádu pro zaměstnance, který je přijímán a měněn Výkonnou radou.“ *(neoficiální překlad)*

Skutkový základ sporu

- 5 Jan Pflugradt je zaměstnancem ECB od 1. července 1998. Byl přidělen ke generálnímu ředitelství „Informační systémy“ (dále jen „GŘ IS“), kde zastával od okamžiku svého přijetí funkce „koordinátora odborníků UNIX“.
- 6 Dne 9. října 1998 navrhovatel schválil text dokumentu nazvaného „UNIX co-ordinator responsibilities“, který obsahoval seznam různých úkolů spojených s jeho pracovním místem. Tyto úkoly zahrnovaly vypracování posudků o vývoji služby členů týmu UNIX.
- 7 Dne 13. října 1998 ECB zaslala navrhovateli dopis obsahující nabídku zaměstnání se zpětným účinkem ke dni 1. července 1998.
- 8 Dne 14. října 1999 generální ředitel GŘ IS uvědomil navrhovatele o tom, že mu nepřísluší vypracovávat posudky o vývoji služby členů týmu UNIX.
- 9 Dne 23. listopadu 1999 měl navrhovatel hodnotící schůzku se svým vedoucím oddělení. Tento vedoucí oddělení zaznamenal svá posouzení do posudku o vývoji služby za rok 1999, který představuje akt, který byl napaden u Soudu ve věci T-178/00.

- 10 Dne 12. ledna 2000 podal navrhovatel několik připomínek k posouzení, která se ho týkala, a uvedl, že si vyhrazuje „právo odmítnout nepoctivé ohodnocení“.
- 11 Dne 10. března 2000 navrhovatel navrhl na základě článku 41 pracovního řádu správní přezkum („administrative review“) posudku o vývoji služby za rok 1999 z důvodů, že byl založen na nesprávných skutkových zjištěních, a že tedy porušil jeho smluvní práva. Požadoval také, aby bylo přistoupeno k novému hodnoticímu postupu za rok 1999 jinými nestrannými osobami.
- 12 Dne 10. dubna 2000 generální ředitel GŘ IS zamítl jednak tvrzení navrhovatele týkající se nesprávných skutkových zjištění v posudku o vývoji služby za rok 1999 a jednak návrh směřující k zahájení nového hodnoticího postupu.
- 13 Dne 9. května 2000 navrhovatel předložil prezidentovi ECB rozklad („grievance procedure“) založený v podstatě na důvodech dovolávaných v rámci postupu správního přezkumu.
- 14 Dne 8. června 2000 prezident ECB tento rozklad zamítl.
- 15 Generální ředitel GŘ IS předal dne 28. června 2000 navrhovateli přípis, zahrnující seznam hlavních položek jeho pracovní náplně, přičemž upřesnil, že tento seznam bude sloužit jako základ pro jeho roční hodnocení. Tento dokument byl napaden u Soudu ve věci T-341/00.

Napadený rozsudek

- 16 Zaprvé, Soud poté, co spojil obě věci (T-178/00 a T-341/00), usoudil, že J. Pflugradt navrhl, pokud jde o žalobu ve věci T-178/00, zrušení posudku o vývoji služby za rok 1999 jednak v rozsahu, v němž jím byl zbaven odpovědnosti hodnotit členy týmu UNIX, a jednak v rozsahu, v němž obsahoval různá nesprávná posouzení.
- 17 K tomu, aby zamítl tyto návrhy, měl Soud v bodech 49 a 53 napadeného rozsudku za to, že ačkoli jsou pracovní vztahy mezi ECB a jejími zaměstnanci smluvní povahy a byť je skutečností, že závaznost smluv brání tomu, aby ECB jako zaměstnavatel stanovila změny podmínek výkonu pracovních smluv bez souhlasu dotýčných zaměstnanců, tato zásada se nicméně použije pouze na podstatné náležitosti pracovní smlouvy.
- 18 V tomto ohledu Soud rozhodl v bodě 54 téhož rozsudku:

„54. ECB má totiž podobně jako všechny ostatní instituce nebo podniky řídící pravomoc v rámci organizace své vnitřní struktury a v rámci vedení svých zaměstnanců. Jako orgán Společenství může dokonce využít rozsáhlého správního uvážení v rámci organizace své vnitřní struktury a v přidělování svých zaměstnanců za účelem naplnění svého poslání veřejného zájmu (viz analogicky rozsudek Soudního dvora ze dne 21. června 1984, *Lux v. Účetní dvůr*, C-69/83, Recueil, s. 2447, bod 17, a rozsudek ze dne 12. listopadu 1996, *Ojha v. Komise*, C-294/95 P, Recueil, s. I-5863, bod 40; rozsudky Soudu ze dne 6. listopadu 1991, *Von Bonkewitz-Lindner v. Parlament*, T-33/90, Recueil, s. II-1251, bod 88, a ze dne 9. června 1998, *Hick v. CES*, T-176/97, Recueil FP, s. I-A-281 a II-845, bod 36). Může proto v průběhu času nechat vyvíjet pracovní vztahy se svými zaměstnanci v závislosti na zájmu služby za účelem dosažení účinné organizace práce a soudržného rozdělení různých úkolů mezi zaměstnance a přizpůsobení se měnícím se potřebám.

Zaměstnanec přijatý na pracovní místo na dobu neurčitou, která může případně trvat až do okamžiku, kdy dosáhne věku 65 let, nemůže rozumně očekávat, že všechny aspekty vnitřní organizace zůstanou nezměněny po celou dobu jeho služebního zařazení nebo že mu bude po celou tuto dobu zachována pracovní náplň, která mu byla svěřena při jeho přijetí do zaměstnání“.

19 V bodech 58 až 60 napadeného rozsudku měl Soud následně za to, že:

„58 Je nepochybné, že i přes změnu své pracovní náplně si žalobce zachoval své pracovní místo ‚koordinátora odborníků UNIX‘, spadající do kategorie ‚professionals‘ a do platové třídy G, jakož i odměnu příslušející této platové třídě.

59 Z popisu pracovního místa ze dne 5. října 1998 vyplývá, že místo koordinátora odborníků UNIX je hlavně technické povahy, přičemž úkoly vztahující se k personální a administrativní agendě mají pouze druhotný význam. Pouhé zbavení úkolu hodnotit členy týmu UNIX tak nemá v celkovém pohledu za následek zřetelné oslabení pracovní náplně tohoto koordinátora v porovnání s náplní odpovídající jeho pracovnímu místu. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že je nepochybné, že žalobce nikdy neměl příležitost provést hodnocení členů skupiny UNIX, vzhledem k tomu, že byl této odpovědnosti zbaven ještě předtím, než ECB zahájila první roční hodnocení svých zaměstnanců. Za takovýchto okolností dotčená změna nepředstavuje zhoršení pracovního místa žalobce, a nemůže být proto považována za změnu dotýkající se podstatné náležitosti pracovní smlouvy.

60 Jednotlivé body žalobního důvodu žalobce tedy nejsou opodstatněné. Je proto namístě tento žalobní důvod zamítnout.“

- 20 Soud k tomu, aby zamítl žalobní důvod týkající se posouzení obsažených v posudku o vývoji služby za rok 1999, krom toho rozhodl v bodech 68 až 71 napadeného rozsudku:

„68 I když žalobce tvrdí, že posudek o vývoji služby za rok 1999 vychází z věcně nesprávných skutkových zjištění, směřuje ve skutečnosti ke zpochybnění správnosti posouzení učiněných jeho nadřízenými, pokud jde o jeho práci v průběhu roku 1999.

69 Soudu nicméně nepřísluší nahradit svým posouzením posouzení osob pověřených hodnotit práci žalobce. ECB disponuje totiž podobně jako ostatní orgány a instituce Společenství při hodnocení práce svých zaměstnanců rozsáhlým správním uvážením. Kontrola legality posouzení obsažených v ročním posudku o vývoji služby zaměstnance ECB provedená Soudem se týká pouze případných formálních vad, zjevného nesprávného skutkového zjištění postihujícího tato posouzení a případného zneužití pravomoci (viz analogicky rozsudek Soudu ze dne 24. ledna 1991, Latham v. Komise, T-63/89, Recueil, s. II-19, bod 19).

70 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě žalobce neprokázal existenci okolností této povahy, nemohou být jím vytýkané skutečnosti přijaty.

71 Odůvodnění posudku o vývoji služby za rok 1999 je krom toho dostatečně přesné k tomu, aby splňovalo požadavky článku 253 ES, použitelného na základě článku 34.2 Statutu ESCB na rozhodnutí přijatá ECB.“

- 21 Zadruhé, Soud usoudil, pokud jde o žalobu podanou ve věci T-341/00, že návrhy J. Pflugradta směřovaly ke zrušení přípisu ze dne 28. června 2000, kterým podle něj ECB změnila jeho pracovní náplň.
- 22 Soud v bodech 81 a 82 napadeného rozsudku připustil, že tento přípis představoval akt, kterým je žalobce zkrácen na svém právu, a proto prohlásil žalobu za přípustnou.
- 23 Ve věci samé nicméně zamítl tyto návrhy, když v bodech 89 a 90 uvedeného rozsudku rozhodl:

„89 Zprv, jak bylo dříve rozhodnuto ve věci T-178/00 v bodě 54 výše, žalobce nemůže rozumně očekávat, že mu budou zachovány až do důchodového věku některé zvláštní funkce, které mu mohly být přiděleny při jeho přijetí do zaměstnání ze strany ECB. Nároky žalobce týkající se jeho údajných výlučných kompetencí proto nelze přijmout.

90 Zadruhé, pokud jde o otázku, zda ECB zjevně překročila meze své organizační pravomoci tím, že jednostranně změnila pracovní náplň žalobce, je jednak namístě poznamenat, že není zpochybňováno, že k těmto změnám došlo v zájmu služby. Na druhou stranu žalobce nepodpořil svou argumentaci přesně stanovenými skutečnostmi, které by mohly přesvědčit o tom, že se tyto změny dotkly podstatných náležitostí jeho pracovní smlouvy tím, že v celkovém pohledu zřetelně oslabily jeho pracovní náplň v porovnání s náplní odpovídající jeho pracovnímu místu a že z toho důvodu představují opatření zhoršující toto pracovní místo. Je třeba naopak konstatovat, že si žalobce zachovává svoji hlavní pracovní náplň týkající se systému UNIX a koordinace odborníků UNIX. Proto je namístě zamítnout body žalobního důvodu žalobce týkající se údajného zhoršení jeho pracovního místa.“

Návrhy účastníků řízení

24 Jan Pflugradt navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zrušil napadený rozsudek;
- zrušil posudek o vývoji služby za rok 1999;
- zrušil přípis ze dne 28. června 2000 v rozsahu, v němž změnil pracovní náplň navrhovatele;
- uložil ECB náhradu nákladů řízení.

25 ECB navrhuje, aby Soudní dvůr:

- zamítl opravný prostředek;
- uložil J. Pflugradtovi náhradu nákladů řízení.

K opravnému prostředku

- 26 S přihlédnutím k četným argumentům předloženým J. Pflugradtem je třeba mít za to, že posledně jmenovaný vytýká Soudu, že provedl nesprávné právní posouzení, že zkrátil důvody opravného prostředku, argumenty a důkazy, že porušil pravidla upravující dokazování a že je jeho rozsudek postižen v odůvodnění vnitřní rozporností.
- 27 Tyto vytýkané skutečnosti je třeba uspořádat do tří skupin důvodů opravného prostředku týkajících se postupně smluvní povahy pracovních vztahů mezi ECB a jejími zaměstnanci, nesprávného použití zásad, jimiž se řídí veřejná služba Společenství, a skutkových okolností, které sloužily jako základ pro posudek o vývoji služby za rok 1999.

K důvodům opravného prostředku týkajícím se smluvní povahy pracovních vztahů mezi ECB a jejími zaměstnanci

- 28 Jan Pflugradt tvrdí, že vzhledem k tomu, že právní vztahy mezi ECB a jejími zaměstnanci jsou smluvní povahy, jak je uvedeno v první větě čl. 9 písm. a) pracovního řádu, stanoveného podle článku 36.1 Statutu ESCB, Soud nemohl, aniž by provedl nesprávné právní posouzení, vycházet pro určení rozsahu organizační pravomoci ECB z judikatury týkající se pravidel funkčního přidělování úředníků a ostatních zaměstnanců uvedených v článku 283 ES.

- 29 Úvodem je třeba připomenout, že pravomoc Soudního dvora ve věci rozhodování sporů mezi ECB a jejími zaměstnanci je omezena podle čl. 36.2 Statutu ESCB a článku 42 pracovního řádu na přezkum legality opatření nebo rozhodnutí, pokud spor není finanční povahy.
- 30 V projednávaném případě je nesporné, že spor předložený Soudu J. Pflugradtem nebyl finanční povahy. Soud se tedy měl vyjádřit pouze k legalitě napadených aktů, to znamená ověřit, zda jejich autoři dodrželi povinnosti uložené jim právními předpisy, a nikoli se vyjadřovat ke slučitelnosti opatření přijatých ECB s ohledem na dotčenou pracovní smlouvu a podmínky výkonu této smlouvy.
- 31 V tomto ohledu je namístě poznamenat, že pracovní vztah mezi ECB a jejími zaměstnanci je upraven pracovním řádem, přijatým Radou guvernérů na návrh Výkonné rady ECB na základě článku 36.1 Statutu ESCB. Pracovní řád stanoví v čl. 9 písm. a), že „pracovní vztahy mezi ECB a jejími zaměstnanci se řídí pracovními smlouvami uzavřenými v souladu s tímto pracovním řádem“. Článek 10 písm. a) téhož pracovního řádu stanoví, že „pracovní smlouvy mezi ECB a jejími zaměstnanci mají formu dopisů obsahujících nabídku zaměstnání, které jsou spolupodepisovány zaměstnanci“.
- 32 Je třeba konstatovat, že tato ustanovení jsou analogická ustanovením pracovního řádu zaměstnanců Evropské investiční banky (dále jen „EIB“), ze kterých již Soudní dvůr dovodil, že režim přijatý pro pracovní vztahy mezi EIB a jejími zaměstnanci je smluvní povahy, a je tak založen na zásadě, že jednotlivé smlouvy uzavřené mezi EIB a každým z jejích zaměstnanců jsou výsledkem souhlasného projevu vůlí (rozsudky ze dne 15. června 1976, *Mills v. EIB*, C-110/75, Recueil, s. 955, bod 22, a ze dne 2. října 2001, *EIB v. Hautem*, C-449/99 P, Recueil, s. I-6733, bod 93).

- 33 Je tedy namístě učinit závěr, že pracovní vztah mezi ECB a jejími zaměstnanci je smluvní, a nikoli služební povahy.
- 34 Dotčená smlouva byla nicméně uzavřena s institucí Společenství pověřenou posláním veřejného zájmu a oprávněnou k tomu, aby vnitřním nařízením upravila ustanovení použitelná na své zaměstnance. Z toho vyplývá, že vůle smluvních stran takové smlouvy má nutně své meze v povinnostech jakékoli povahy, které vyplývají z tohoto zvláštního poslání a které se vztahují jak na řídicí orgány ECB, tak na její zaměstnance. Není zpochybnitelné, že pracovní řád směřuje k plnění těchto povinností a k tomu, aby umožnil ECB v souladu s třetím bodem odůvodnění tohoto pracovního řádu „mít zaměstnance prokazující nejvyšší stupeň nezávislosti, znalostí a dovedností, účinnosti a bezúhonnosti [...]“.
- 35 V tomto ohledu jsou podle čl. 9 písm. a) pracovního řádu pracovní smlouvy uzavírány v souladu s tímto pracovním řádem. Spolupodpisem dopisu obsahujícího nabídku zaměstnání upraveného v čl. 10 písm. a) tohoto řádu proto zaměstnanci přistupují k tomuto řádu, aniž by mohli jednotlivě vyjednávat o jakékoli jeho náležitosti. Souhlasný projev vůlí je tak zčásti omezen na přijetí práv a povinností upravených tímto pracovním řádem. Musí být ještě připomenuto, že pokud jde o výklad těchto práv a povinností, stanoví čl. 9 písm. c) pracovního řádu, že ECB náležitě přihlédně k zásadám zakotveným nařízeními, pravidly a judikaturou uplatňujícími se na zaměstnance orgánů Společenství.
- 36 Pracovní smlouvy zaměstnanců ECB mohou zajisté obsahovat další ujednání přijatá dotyčným zaměstnancem v rámci jednání týkajících se například hlavních charakteristik úkolů, které jsou mu svěřeny. Existence takových ujednání nicméně nepředstavuje sama o sobě překážku pro výkon správního uvážení řídicími orgány ECB, které jím disponují pro uplatnění opatření, která s sebou nesou povinnosti

obecného zájmu vyplývající ze zvláštního poslání uloženého ECB. Aby čelily takovým požadavkům služby a zejména aby bylo umožněno přizpůsobení této služby novým potřebám, mohou tak tyto orgány být nuceny k přijímání rozhodnutí nebo jednostranných opatření, způsobilých měnit zejména podmínky výkonu pracovních smluv.

37 Z toho vyplývá, že při uplatňování tohoto správního uvážení nejsou řídicí orgány ECB v situaci odlišné od situace, ve které se nacházejí řídicí orgány ostatních institucí a orgánů Společenství v rámci jejich vztahů s jejich zaměstnanci.

38 Za těchto podmínek Soud správně přistoupil, zabývá se tak, jak byl povinen, pouze legalitou napadených aktů, k posouzení této legality s ohledem na zásady použitelné na všechny zaměstnance ostatních institucí a orgánů Společenství. Soud tedy nepřehlédl smluvní charakter postavení zaměstnanců ECB. Soud mimoto neprovedl nesprávné právní posouzení, když rozhodl v bodě 59 svého rozsudku, že se změna dotčené pracovní náplně nedotkla podstatné náležitosti pracovní smlouvy.

39 Za těchto podmínek v rozporu s tím, co tvrdí J. Pflugradt, Soud tím, že nepřijal argumentaci dovolávanou, pokud jde o tyto otázky, neporušil „zásadu institucionální rovnováhy“ ani „pravidla použitelná na dokazování“, ani nezakreslil argumenty uváděné navrhovatelem.

40 Takto dovolávané důvody opravného prostředku vztahující se ke smluvnímu charakteru pracovního vztahu mezi ECB a jejími zaměstnanci nelze proto přijmout.

K důvodům opravného prostředku vztahujícím se k použití zásad upravujících přidělování zaměstnanců

- 41 Jan Pflugradt tvrdí, že i když Soud použil vůči zaměstnancům ECB, podle něj nesprávně, zásady upravující přidělování zaměstnanců s ohledem na právo veřejné služby Společenství, tyto zásady porušil.
- 42 V tomto ohledu je třeba připomenout, že judikatura Soudního dvora přiznala orgánům Společenství rozsáhlé správní uvážení v rámci organizace jejich vnitřní struktury v závislosti na úkolech, které jsou jim svěřeny a v rámci přidělování zaměstnanců, které mají k dispozici, s ohledem na tyto úkoly, za podmínky, že se ovšem toto přidělování uskutečňuje v zájmu služby a při dodržování rovnocennosti pracovních míst (výše uvedený rozsudek Lux v. Účetní dvůr, bod 17; rozsudek ze dne 23. března 1988, Hecq v. Komise, C-19/87, Recueil, s. 1681, bod 6, a výše uvedený rozsudek Ojha v. Komise, bod 40).
- 43 Z důvodů připomenutých v bodě 34 tohoto rozsudku musí ECB stejným způsobem disponovat rozsáhlým správním uvážením v rámci organizace své vnitřní struktury v závislosti na úkolech, které jsou jí svěřeny, a v důsledku toho a s ohledem na tyto úkoly v rámci vymezení nebo nového vymezení úkolů, které jsou svěřeny jejím zaměstnancům za podmínky, že je toto správní uvážení uplatňováno pouze v zájmu služby a při dodržování platových tříd a zařazení, na které má každý zaměstnanec podle pracovního řádu nárok.
- 44 Tím, že Soud v bodě 58 napadeného rozsudku shledal, že nebylo zpochybněno, že si J. Pflugradt i přes změny své pracovní náplně zachoval své pracovní místo „koordinátora odborníků UNIX“ spadající do kategorie „professionnals“ a platové třídy G, jakož i příslušnou odměnu, se omezil na konstatování, aniž by provedl

nesprávné právní posouzení, že k novému vymezení úkolů dotčeného došlo při dodržení platových tříd a zařazení, ve kterých byl posledně jmenovaný až doposud.

- 45 V tomto ohledu J. Pflugradt nemohl u Soudu účinně namítat protiprávnost jednotlivých rozhodnutí o zařazeních, které se týkaly jeho samotného nebo ostatních zaměstnanců ECB, protože napadené akty v každém případě nesouvisejí s těmito rozhodnutími. Navrhovatel si tedy nemůže stěžovat na to, že Soud opomněl rozhodnout o této námitce protiprávnosti, ani navíc v tomto ohledu uplatňovat porušení důkazních pravidel.
- 46 Jan Pflugradt ještě tvrdí, že vzhledem k tomu, že se ECB nedovolávala zájmu služby, Soud nemohl v bodě 90 napadeného rozsudku prohlásit, čímž přitom došlo k porušení pravidel důkazního břemene, že navrhovatel nezpochybnil, že ke změnám jeho smlouvy došlo v zájmu služby.
- 47 Je však třeba poznamenat, že tímto prohlášením se Soud omezil na konstatování, že mezi účastníky řízení nevznikl žádný spor o otázce, zda napadené akty byly přijaty v zájmu služby. Tím, že zpochybnil legalitu těchto aktů, příslušelo J. Pflugradtovi, a nikoli ECB, uplatňovat u Soudu, že tyto akty nesplňují podmínky, kterým jejich legalita podléhá, a zejména to, že nebyly přijaty v zájmu služby. Vzhledem k tomu, že tak navrhovatel neučinil, nemůže tvrdit, že tak Soud měl porušit pravidla přenesení důkazního břemene.
- 48 Jan Pflugradt ještě vytýká Soudu, že odůvodnil vnitřně rozporným způsobem body 59 a 90 napadeného rozsudku. V tomto ohledu je namístě poznamenat, že Soud měl v bodě 59 za to, že změna úkolů svěřených J. Pflugradtovi na základě posudku

o vývoji služby za rok 1999 se netýkala, v rozsahu, v němž souvisela s hodnocením členů „týmu UNIX“, podstatné náležitosti pracovní smlouvy. Pokud tedy posoudil tuto skutečnost jako dostatečnou pro rozhodnutí, že tento posudek nebyl protiprávní z důvodu zbavení tohoto úkolu, nezamýšlel proto ještě vyloučit v případě, že by se zbavení týkalo jiné náležitosti smlouvy, možnost připustit, že by takové zbavení odpovídalo důvodu souvisejícímu se zájmem služby. Soud se proto tím, že v bodě 90 napadeného rozsudku posoudil legalitu přípisu ze dne 28. června 2000 s ohledem zejména na úvahy týkající se zájmu služby, nedopustil vnitřní rozpornosti odůvodnění uvedeného rozsudku.

- 49 Důvody opravného prostředku týkající se uplatnění zásad upravujících přidělování zaměstnanců tak rovněž nelze přijmout.

K důvodům opravného prostředku týkajícím se skutkových zjištění, která sloužila jako základ pro posudek o vývoji služby za rok 1999

- 50 Jan Pflugradt tvrdí, že v rozporu s tím, jak usoudil Soud, nezpochybnil posouzení, které se ho týká, učiněné ECB v jejím posudku o vývoji služby za rok 1999, ale skutková zjištění, která sloužila jako základ pro toto posouzení.

- 51 Je pravda, že v bodě 68 napadeného rozsudku měl Soud za to, že i když navrhovatel tvrdil, že posudek o vývoji služby za rok 1999 vychází z věcně nesprávných skutkových zjištění, ve skutečnosti směřoval ke zpochybnění správnosti posouzení učiněných jeho nadřízenými, pokud jde o jeho práci v průběhu tohoto roku.

- 52 V rozporu s tím, co tvrdí navrhovatel, však tato analýza nemůže být přese svou nejednoznačnost považována za způsobující zkreslení jeho argumentů nebo porušení důkazních pravidel. Jednak totiž, jestliže navrhovatel zpochybňuje skutková zjištění, ze kterých posouzení vychází, má nutně v úmyslu zpochybnit správnost tohoto posouzení.
- 53 Jednak Soud poté, co připomenul v bodě 69 napadeného rozsudku, že se jeho kontrola mohla týkat pouze případných formálních vad, zjevně nesprávných skutkových zjištění postihujících tato posouzení a případného zneužití pravomoci, usoudil v bodě 70 uvedeného rozsudku, že J. Pflugradt neprokázal existenci okolností této povahy. Soud se tak tím, že měl za to, že existence zjevně nesprávných skutkových zjištění nebyla prokázána, vyjádřil v rozporu s tím, co tvrdí navrhovatel, k jeho žalobnímu důvodu vycházejícímu z věcně nesprávných skutkových zjištění, přičemž příslušelo navrhovateli předložit důkaz této věcné nesprávnosti. Soud tak nevycházel z presumpce legality těchto posouzení, ani neporušil důkazní pravidla.
- 54 Soud se krom toho nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že mu nepříslušelo nahradit svým posouzením posouzení osob pověřených hodnotit práci navrhovatele (rozsudky ze dne 17. března 1971, *Marcato v. Komise*, C-29/70, Recueil, s. 243, bod 7, a ze dne 5. května 1983, *Ditterich v. Komise*, C-207/81, Recueil, s. 1359, bod 13).
- 55 Konečně, pokud J. Pflugradt zamýšlel zpochybnit u Soudního dvora skutková zjištění, z kterých vychází posudek o vývoji služby za rok 1999, je takový důvod opravného prostředku nepřípustný v rámci tohoto opravného prostředku. Je totiž třeba připomenout, že z článku 225 ES a článku 58 Statutu Soudního dvora vyplývá, že opravný prostředek je omezen na právní otázky (viz zejména rozsudek ze dne 29. dubna 2004, *Parlament v. Ripa di Meana a další*, C-470/00 P, Recueil, s. I-4167, bod 40).
- 56 Důvody opravného prostředku týkající se skutkových zjištění, která sloužila jako základ pro posudek o vývoji služby za rok 1999, proto rovněž nelze přijmout.

- 57 Z výše uvedeného vyplývá, že opravný prostředek J. Pflugradta musí být zamítnut v celém rozsahu.

K nákladům řízení

- 58 Podle článku 69 odst. 2 jednacího řádu, který se použije i na řízení o opravném prostředku na základě článku 118 téhož řádu, je účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, jestliže druhý účastník řízení náhradu nákladů řízení ve svém návrhu požadoval. Podle článku 70 tohoto řádu ve sporech mezi Společenstvími a jejich zaměstnanci nesou orgány své náklady. Oproti tomu na základě článku 122 druhého pododstavce tohoto řádu se článek 70 tohoto řádu nepoužije na opravný prostředek podaný úředníkem nebo jakýmkoli jiným zaměstnancem orgánu proti tomuto orgánu. Vzhledem k tomu, že ECB požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatel byl ve sporu neúspěšný, je namíste mu uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Opravný prostředek se zamítá.

2) Janu Pflugradtovi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.